

UMĚNÍ DAROVAT THE ART OF GIVING

FILANTROPIE A MY

Může „něco dělat“ opravdu každý? Co na Čechách oceňuje Mikuláš Minář? A co dokáže patnáctiletá holka, když se rozhodne založit symfonický orchestr?

KRÁTCE

Zažít město jinak

Již od roku 2006 ožívuje akce „Zažít město jinak“ veřejný prostor a sblíží sousedy. Tématem letošního ročníku je město bez zábran, kterým organizátoři chtějí upozornit na mentální i fyzické bariéry ve veřejném prostoru. Na desítkách míst po celé republice si lidé budou moci užít své město, obec nebo vesnici netradičním způsobem. Budou si moci vyzkoušet například to, jaké to je, pohybovat se městem jako vozíčkář nebo nevidomý, komunita rodičů z Veselí nad Lužnicí pořádá debatu o předsudcích, vůbec poprvé se sousedské setkávání rozhodli podpořit v Novém Jičíně a v Chotěboři si zas jako hlavní téma zvolili zpomalení a společné prožívání prostoru. Přehled míst, kde akce proběhne, i detaily k programu jsou k dispozici na www.zazitmestojinak.cz. Iniciátorem akce je spolek Automat, který usiluje o lepší prostředí pro život ve městech.

Kudrnáčova stezka

Dozvědět se víc o místě, kde žijí, a jeho historii a zabavit se během covidu byly prvotní motivací manželů Petry a Jiřího Hrabětových, když se ve středočeských obcích Poříčany a Klučov rozhodli zprůchodnit zarostlý úvoz mezi oběma obcemi, který byl kdysi součástí královské cesty do Kouřimi. Po prostudování řady historických materiálů a setkáních s pamětníky se za pomoci dobrovolníků z řad vlastních dětí i kamarádů pustili do obnovy místa, které nese jméno po významném archeologovi. Po téměř dvou letech je dílo dokončeno a kromě běžné turistické stezky nabízí i cestu korunami stromů nebo bosonohou stezku. Aktuálně se Hrabětovi snaží vybrat peníze na lavičky, které by turistům na cestě nabídl možnost odpočinku. Přispět na jejich výrobu a instalaci můžete na www.darujme.cz do konce září.

Nebojme se komunální politiky

První sérii programu se stejnojmenným názvem zakončila v červnu Nadace Via. Během tří let podpořil program pět desítek odvážlivců z více než čtyřiceti obcí, měst a vesnic z jedenácti krajů. Mezi účastníky, kteří jsou otevření myšlenky pracovat pro svou obec v těžké roli zastupitelů a starostů, byly ze tří čtvrtin ženy. Podporu zájemci získávali od více než čtyřiceti mentorů z řad zkušenějších komunálních politiků a političek. Lidí, kteří začínají třeba realizací malého sousedského setkání a postupně se rozhodnou chod své obce ovlivnit ještě významněji, v posledních letech narůstá. Více o programu, jehož druhý ročník bude spuštěn v říjnu, najdete na www.nadacevia.cz.

Dobro až za hrob

Více než polovina ze 160 dotazovaných seniorů považuje možnost pomáhat formou daru ze závěti za správnou a 82 % respondentů z dotazovaných 8 000 uvádí, že by neprotestovali, pokud by jejich příbuzní odkázali majetek dobročinné organizaci. Sepsání závěti spojené s podporou oblíbené veřejně prospěšné organizace nabízí i letos akce „Měsíc dobročinné závěti“, kterou organizuje Koalice za snadné dárcovství za finančního přispění Nadace Via. Letošní ročník proběhne od 13. září do 12. října. V tomto období dárkyním a dárčům, kteří ve své poslední vůli pamatují na dobročinnou organizaci blízko jejich srdci, proplatí Nadace Via notářský poplatek za její sepsání. Více na www.zavetpomaha.cz.

Dobrovolnictví se cení

Uznání těm, kdo se rozhodli zlepšovat život v místech, kde žijí, uděluje v České republice každoročně několik organizací. Patří mezi ně například cena Křesadlo, kterou pořádá organizace Hestia. Ta se popularizaci dobrovolnictví věnuje více než 25 let. Iniciativu mladých lidí do třiceti let již od roku 2014 podporuje akce Gratias Tibi, pořádaná organizací Člověk v tísni. Na inspirativní filantropické počiny se pak téměř 25 let zaměřuje cena Via Bona. Tisíce příběhů nejen jednotlivců se tak pravidelně stávají motivací a inspirací i pro všechny ostatní, kterým není lhostejné, v jaké společnosti žijí.

Začněte spolu mluvit

(nedokonalý průvodce pro ty, komu už nestačí stěžovat si na poměry)

Většina z nás už to tuší. Pouhým nadáváním u piva či jiného nápoje v útrobách naší oblíbené hospůdky nebo kavárny se jen málokdy svět skutečně změní. Pokud vám něco pravidelně nedá spát, je to docela silný signál, že vám na tom záleží. A když vám na něčem záleží, je dobré si to přiznat. Možná že vám spánek vylepší, pokud se k důvodu své nespavosti postavíte čelem a začnete konat. Zde je pár tipů, jak můžete začít.

Text: Jiří Bárta

POSPOLITOST U NÁS V DOMĚ

Je vám to povědomé? Sousedy na schodech vašeho domu míváte už dlouho, ale ani nevíte, jak se jmenují. Starší paní ze třetího patra moc nevychází z bytu a vy si říkáte – jak to dělá s nákupem, když k ní Rohlík ani Košík nejezdí, to byste si totiž všimli. Nebo ten zaplevelený záhon ve vnitrobloku, proč tam nejsou nějaké pěkné trvalky? A víte, co je dobrá zpráva? S tím vším se dá něco udělat. Prostě začít. Na paní ze třetího patra zazvoňte, představte se jí a zeptejte se, jestli něco nepotřebuje. Domluvte se s dalšími dvěma spřízněnými sousedy a záhon dejte do stavu, v jakém vám bude dělat radost. A až budete sázet trvalky, poraďte se, kdy společně pozvete své sousedy na něco dobrého do vnitrobloku – jen tak, bez programu, abyste se poznali a začali spolu mluvit. My jsme v našem domě začali zářijovým posezením u burčáku a podávala se dýňová polévka z dýně, která si sama od sebe vyrostla vedle našeho kompostu. Přišla nás čtvrtina a byl to skvělý začátek.

A co vám bude odměnou? Když se poznáte, začnete spolu mluvit. Když spolu budete mluvit, najednou půjdou i věci, které roky předtím nešly. A hlavně – budete vědět, kdo vás zdraví a koho vy zdravíte na chodbě vašeho domu.

ŽIVOT V MÉM MĚSTĚ ČI OBCI

Trápí vás, že to ve vašem městě nežije? Sami nemáte energii s tím něco dělat? Poptejte se a porozhlédněte se reálně i virtuálně ve svém okolí a téměř jistě najdete partu lidí, komunitní organizaci či neziskovku, která se kvalitě života vašeho města či obce věnuje. Domluvte si schůzku a zeptejte se, co potřebují a koho hledají. Jistě se dozvíte o mnoha příležitostech, jak se do činnosti – ve prospěch vaší obce či města – zapojit. Nabídněte pro bono svou expertizu – např. marketing, finance, PR, komunikaci, IT služby, programování.

Zdá se vám, že by to chtělo něco s větším dopadem a vlivem na celé město? Pokud jsou komunální volby na dohled a ve vašem městě je uskopení, které vám je sympatické – ucházejte se

v komunálních volbách o křeslo zastupitele či zastupitelky.

Přijde vám to jako UFO? Tak si někdy promluvte s Barborou a Zuzanou z komunitní knihovny ve Statenicích u Prahy a uvidíte, že to UFO není.

VŮLE BY BYLA, ALE ČAS OPRAVDU NE

Pokud patříte k těm, kdo by se rádi zapojili, ale času nemají nazbyt, můžete to vzít za tenhle konec. Udělejte si seznam témat, na kterých vám záleží. Rozmyslete si, jak velkou částku jste připraveni darovat ročně. Ke každému tématu si napište jméno několika neziskovek, o nichž víte, že se vašim tématům věnují a jimž věříte. Pokud v tuhle chvíli uváznete na mělčině – poraďte se s někým, kdo se ve světě neziskových organizací dobře orientuje a jehož úsudku věříte.

Nedávno se mě někdo zeptal: „Opravdu můžu darovat na téma, které mě zajímá, i když vím, že jsou i jiná a důležitější?“ A tak jsme si krásně povídali a dobrali se toho, že každý má svaté právo pomáhat tomu, co je mu blízké a milé, či tomu, kde prostě jen cítí, že tomu pomoci má.

Pro začátek si vyberte jednu či dvě organizace a začněte jim darovat – ideálně pravidelně, měsíčně. Sledujte, jak s vámi jako s dárci budou komunikovat. Dejte si za úkol, že se během příštích 12 měsíců s každou obdarovanou organizací alespoň jednou setkáte na živo. Třeba na akci, kterou pořádají pro veřejnost a své příznivce. Uvidíte, že se dozvíte spoustu věcí, které jste ani netušili – třeba čím aktuálně žijí, co jim nedá spát a z čeho mají radost. A hlavně – poznáte osobně ty, jejichž prostřednictvím pomáháte.

VEDRO, SUCHO, PŘÍRODA

Vadí vám, že skoro všichni ve vaší ulici zalévají předzahrádky svých domů pitnou vodou? Domluvte se u vás v domě, pořídte si 1000litrový kontejner na dešťovou vodu. Šikovný klempíř vám na vhodný okapový svod umístí jednoduchou výklopkou a příští déšť už neodteče do kanalizace, ale do vašeho kontejneru. Někdy může být impulz

k podobné akci úplně prostý. „Jestli ještě jednou budu muset tahat přes celý dům 12 konví s vodou, tak mě vážně trefí šlak,“ řekla mi před dvěma lety, uprostřed horkého léta, sousedka Hanka. A pak už šlo všechno rychle.

Možná se už pár let divíte, proč někteří lidé u vás v ulici hází do popelnice to, co má jít do kompostu a zpátky do přírody místo do spalovny. Vyberte se sousedy vhodné místo a postavte si sdílený kompost. Odměnou vám budou úsměvy všech, kdo budou kompost rádi využívat. Spánek vám trochu naruší jen ti z nich, kteří ne a ne pochopit, že plasty a skleněné lahve tam opravdu nepatří.

Ale i oni to časem pochopí.

Že na kompost nemáte ve svém okolí místo? Nevadí! Domluvte se se sousedy a vyrazte jednou za rok do parku ve své čtvrti a udělejte tam pořádný úklid. Uvidíte, jak dobrý pocit z toho budete mít.

Vzpomínáte na třešňovou alej, kam jste jako děti chodívali s babičkou na vycházky? Babička i alej už jsou pryč a vám zůstaly jen pěkné vzpomínky. Možná nejste sami, kdo by chtěl vrátit alej tam, kde před mnoha lety stála. Domluvte se s místním spolkem (skautů, hasičů, zahrádkářů, včelařů...), jestli by do toho nešli s vámi, přivítejte obec a nabídněte obyvatelům vaší vsi možnost adoptovat si strom či lavičku v obnovované aleji.

Až společně na podzim alej vysadíte, nezapomeňte to se sousedy pořádně oslavit. A nejspíš zjistíte, že jsou vaši sousedé fajn lidé, které taky ze spánku leccos budí, jen jste nikdy neměli čas a příležitost si to říct.

DEMOKRACIE U NÁS V DOMĚ

Trefovat se do nedokonalostí demokracie je disciplína, které se tu a tam věnuje většina z nás. Než se ale rozhneme nad stavem celostátní politiky, začněme u sebe doma. Pokud žijete ve městě, třeba v činžovním domě, přijměte účast ve výboru společenství vlastníků, jen co k tomu budete mít nejbližší příležitost. Jde o nejsnáze dostupnou zkušenost s přímým výkonem demokracie v naší zemi. ●

Snad jsou na nás pyšní

Založit symfonický orchestr? Petra Soukupová to zvládla v patnácti letech. A navíc v Polici nad Metují – těžko najdete na mapě Česka odlehlejší region. Police Symphony Orchestra od začátku spojuje svá vystoupení s beneficemi ve prospěch přehlížených projektů a témat. „Když se o něco stará stát, kraj nebo radnice, neznamená to, že je to samozřejmost a není potřeba tomu pomáhat,“ říká sedmadvacetiletá houslistka a violistka.

text Marek Šálek / foto Michal Bareš

Jaké jste měla dětství?

No, jak to říct... Všichni jsme dost vehementní. Dozvěděla jsem se od mamky, že máme snad i nějaké italské a maďarské geny. S bráchou a ségrou si věci říkáme hodně naplno. Osvědčilo se nám to – vzduch se vyčistí a jedeme dál.

K čemu vás vedli rodiče?

Abychom byli aktivní. Hrála jsem basket, dělala gymnastiku, tancovala... Naši nás vždycky nasměrovali a pak nám dali důvěru a svobodu, ať si vybereme, kam nás to táhne. Nic lepšího nám podle mě dát nemohli. Kéž bych něco takového dokázala, až budu mít vlastní děti!

Jakou roli ve vašich zájmech hrálo, že pocházíte z Broumovského výběžku, který od zbytku republiky oddělují hory a skály, nevede sem žádná dálnice a i vlakem je to pořádné kodrcání?

Asi jsme tady vděčnější za jakoukoli možnost vyžití a setkávání. Poslední dobou si čím dál víc uvědomuju, že náš orchestr by asi sotva mohl vzniknout ve větším městě. Že ve velké míře čerpá z místa, kde těch příležitostí tolik není.

I SLZA NĚKDY UKÁPNE

Příběh vašeho orchestru už mnozí znají: s nápadem přišel váš sedmnáctiletý bratr, vy jako mladší sestra jste mu začala pomáhat s organizací. Potřeboval bych ale víc vysvětlit, proč se dva pubertáci

rozhodnou založit symfonický orchestr, a ne nějakou obyčejnější kapelu, jejíž cesta by asi byla snazší.

Brácha hrál v bigbandu na bicí, já na housle ve smyčcovém orchestru. A občas jsme si říkali, že by bylo úžasné tahle dvě tělesa spojit a dát tomu plnej zvuk. Taky se nám líbila představa, že bychom si mohli hrát, co se nám zachce – symfonické věci, klasiku, bigbandovky, ale i filmovou muziku a třeba i nějakou dobrou popik.

Nakonec jste orchestr rozjížděla spíš sama.

První čtyři roky jsme byli nerozlučný tandem, mě bavilo hlavně organizovat věci okolo – starat se o lidi, komunikovat s nimi. Vybavuju si taky, že první maily jsem ještě psala bráchovim jménem, přece jenom byl už skoro dospělý.

Bratřovi se nechtělo pokračovat?

Pět let nám ještě dělal bubeníka, seznámil se navíc v orchestru se svojí ženou, dnes mají dvouletého kluka. Takových párů máme víc, jsme takový Tinder pro začínající muzikanty. Někdy si říkám, že bychom mohli získat nějakou státní záštitu, vždyť rodina je základ státu! (směje se)

Dnes máte za sebou přes sto třicet koncertů, poslechnout si vás přišlo odhadem dvě stě tisíc diváků.

Vyprodali jste pražskou Lucernu, zahráli jste si v O2 areně, jako první amatérský soubor jste dostali možnost vystoupit na závěrečném

večeru festivalu Smetanova Litomyšl. Kdy vám začalo docházet, že se rodí něco velkého?

Mně to pořád nedochází, jede to nějakým zázračným samospádem.

Ten samospád ale musí obnášet fúru práce a času.

To jo. Naštěstí mě práce s lidmi fakt baví, připadám si jako v nějaké laboratoři. Je úžasné vidět, jak spolu různé povahy a charaktery dokážou komunikovat a tvořit – když k tomu dostanou prostor a podmínky a když mohou zažít takový ohlas, jakého se nám dostává. Věřím, že i lidé v regionu jsou na nás pyšní, což je pro nás obrovská radost.

Jste amatérský soubor. Muzikanti za vystoupení nedostávají peníze, přitom působení v orchestru je náročná věc, na kterou asi nestačí uvolnit si pár víkendů v roce.

Je to tak. Základ orchestru tvoří žáci a absolventi základních uměleckých škol z Královéhradeckého kraje, další dojíždějí od Pardubic, Litomyšle i z Prahy... Tím pádem se obsazení průběžně mění a znovu formuje, také repertoár je hodně pestrý a vyvíjí se. Tím chci říct, že nás nabíjí něco jiného než to, že by nás koncertování finančně živilo. Obklopujeme se zajímavými lidmi, kteří se dokonce sami hlásí. A nejde už jen o hudebníky: pomáhají nám s komunikací, produkcí, přinášejí nápady... Hudba je prostředek, který nás spojuje – je to sice klišé, ale u nás platí na sto procent.

Jste už zavedená značka. Odráží se to nějak ve shánění sponzorů, partnerů, mecenášů?

No jéje! Hodně firem z regionu nám pomáhá, a nejen penězi. Štědří jsou i někteří individuální dárci, máme také podporu radnic v Polici a Broumově i Královéhradeckého kraje. Někdy se nám fakt dějí až neuvěřitelné věci.

Například?

Když jsme jeli Busking Tour a koncertovali v ulicích, na nádražích nebo u nákupáků, vybírali jsme pokaždé peníze ve prospěch nějaké místní organizace. A museli jsme k tomu zadministrovat asi sedm veřejných sbírek. Dost jsem se děsila, jaké to bude papírování, ale zavolala mi paní z krajského úřadu, že mi posílá předvyplněné formuláře. A povídá: Petro, vy se máte věnovat hudbě, ne byrokracii. Tak tam jen doplňte jednotlivé částky a pošlete mi to, zbytek zařídím sama. Strašně mě to dojalo, myslím, že i nějaká slza ukápla. Ale já brečím skoro pokaždý, když se stane podobný zázrak. A že jich není málo.

NEJSEM ŽÁDNEJ TABULKÁŘ Strávil jsem před časem několik dní s dětským sborem Čavorenge, který vede Ida Kelarová. Až mě zaskočilo, jaká disciplína v takovém souboru zřejmě musí vládnout, aby všechno klapalo.

Spousta lidí mi opakovaně říká: Petro, jsi moc svobodomyšlná, takhle to nemůže vydržet. I mě samotnou někdy přepadnou pochyby, jestli bych neměla mít pevnější ruku, dokonce orchestr mi to připomíná. Uvědomuju si tohle riziko, ale máme to od začátku postavené na jiných principech. Víím, že se mnou plno kapelníků nebude souhlasit, ale chci orchestr vést co nejvíce demokraticky.

Jak vám to jde?

Někdy je to boj. Plno věcí neumím a učím se je za pochodu. K tomu se všechno vyvíjí tak rychle, že na to někdy nestíháme reagovat tak, jak bych si přála. Orchestr si ale naštěstí sepsal

Petra Soukupová

V roce 2010 založila s bratrem Police Symphony Orchestra – hudební těleso, které dnes tvoří pětadesát muzikantů a přes třicet dalších dobrovolníků a pod jehož hlavičkou vystupuje od letoška i padesátičlenný pěvecký sbor. Výtěžky putují z větší části na dobročinné účely, přednost dostávají regionální témata spojená hlavně s péčí o seniory a přírodu; celkem se dosud vybralo 2,1 milionu korun. Petra vystudovala hudební produkci na brněnské JAMU a hudební management na pražské HAMU. Pracovala jako dramaturgyně Festivalových zahrad v rámci Smetanovy Litomyšle, vedoucí produkce festivalu Za poklady Broumovska či jako manažerka Pražského filharmonického sboru. Nyní se chce naplno věnovat PSO a vytvořit profesionální tým.

svá vlastní pravidla, která nám to pomáhají zvládat.

Můžete nějaká zmínit?

Například jak dlouho dopředu se musíme omlouvat na zkoušky, kolik absencí za rok můžeme mít, jak komunikovat v našich skupinách na sociálních sítích... Sankce žádné nemáme, snažíme se každého vést k vlastní zodpovědnosti.

Jaké to vlastně je, když se sen patnáctileté dívky ze Sudet promění v takové „monstrum“, jakým se mezitím váš orchestr stal?

To jste trefil hodně aktuální věc. Je pro mě těžké vybalancovat, že je to už v podstatě zaměstnání, a trochu nás to všechny přerůstá. Máme po ruce spoustu skvělých lidí, kteří nám pomáhají, ale teď bych potřebovala ještě něco víc: někoho, kdo by se mnou každý den o orchestru přemýšlel, plánoval se mnou, pracoval... Ráda bych vytvořila profesionální tým lidí, který nám pomůže se zase posunout dál a ukočírovat tu velikost, do které jsme vyrostli.

Vnášet do amatérského souboru placené pozice asi nebude jednoduché.

Určitě tím vstupujeme na tenký led. Věřím ale, že to ostatní vezmou a že jim to přinese větší komfort. Potřebujeme ekonoma, protože já rozhodně nejsem žádné svědomitéj tabulkář. Dál někoho, kdo bude vést celkově komunikaci. Hodil by se i člověk na právní souvislosti, které před námi s dalšími projekty vyvstávají. A ráda bych zaplatila výkonnou produkci, která se bude starat o provoz i odbalovat všechny koncerty. Mně se tak uvolní ruce, abych mohla řešit dlouhodobé plány, sháněla finance a hecovala další lidi, aby se k nám přidali a jakkoli se zapojili. Víím o špičkových

mladých lidech, kteří pro nás chtějí dělat, jen pro ně potřebuju sehnat stálý příjem.

Jak udržet v takovém kolosu nadšení, které je zřejmě jeho nejtypičtější rysem? Nestýská se vám někdy po časech, kdy jste začínali?

To ne, pořád mě baví spojovat lidi a vymýšlet, kam se můžeme posouvat a co nového vyzkoušet. Vznikají tak zážitky na celý život, například při našem vystoupení v Litomyšli přišla na pódium jako překvapení zpěvačka Zaz. Pracovali jsme na tom s kamarádem přes rok.

Můžete ještě zvyšovat počet vystoupení?

Míváme jich teď okolo patnácti do roka. To se dá zvládnout, ale je to na hraně.

Ve světě existují soubory, které mají svoje vlastní klony, aby mohly vyrazet na větší počet turné současně – například francouzský Cirque du Soleil. Nevažujete o vytvoření dvou těles, abyste toho stíhali ještě víc?

Náš orchestr nejde jen tak naklonovat. Bojím se, že by to pak ztratilo ducha. Opravdu se nesmí stát, že bychom začali vystupovat pro peníze a jeli na kvantitu. Musíme dál zůstat jako nadšenecká platforma pro mladé lidi. Publikum snad slyší a vidí, že to dělat nemusíme, ale chceme. Na druhou stranu... letos jsme založili ještě pěvecký sbor, který občas bude vystupovat i samostatně. Tomu by se možná dalo říct klon.

Jaký je věkový průměr celého souboru?

Okolo jedenadvaceti let. To mi ale připomíná, že to musím zase přepočítat, mění se to každý rok. Nejmladšímu je teď třináct. A moje ségra Karolína začínala v devíti, ale ta musela. (směje se)

V kolika letech hudebníci soubor opouštějí?

Část orchestru dlouho žadonila o skladbu z Hry o trůny. Tak si to občas zahrajeme.

To je hodně různé. Občas se mě někdo zeptá: Kdy mě vyhodíš? Až mi bude třicet? Takhle to ale není. Odchody jsou většinou způsobené založením rodiny nebo nástupem do práce, která už neumožňuje se orchestru tolik věnovat.

JAK SI PLNIT SNY

Jaký je váš osobní hudební vkus? Mám ráda jazz, klasiku, swing i zajímavé populární věci. Nedávno jsem se díky kamarádovi dostala i k elektronické hudbě a k technu. Když to muzikant dobře zpracuje, může to být super, což byl pro mě objev – měla jsem tam předsudek. Takže se vlastně nebráním ničemu, snad až na hip hop, ale ani v tomhle případě nechci říkat nikdy. Vím už dobře, že život maluje za nás.

Slyšel jsem, že o podobě repertoáru soubor někdy hlasuje.

Na facebookovou skupinu může každý napsat, jakou skladbu by rád zařadil – ve výsledku takhle vzniká zhruba polovina toho, co hrajeme. Některé ty dohady o divočejších nápadech bývají dost zábavné...

Jak vypadá takový divočejší nápad?

Část orchestru dlouho žadonila o skladbu z Hry o trůny. Viděla jsem dvě minuty seriálu a trochu mě to pohoršilo, ale ta hudba je vlastně dobrá. Tak si to občas zahrajeme. Naopak jsem se nepřenesla přes píseň La Bamba, nebo jak se to jmenuje. Teď ale máme před sebou lepší výzvu, a to je autorský repertoár. Nic takového

orchestry nemívají, takže by to byla další výrazná novinka.

Co vás čeká v nejbližší době?

Série tří koncertů na broumovském letišti, kde postavíme šapitó pro šestnáct stovek diváků. Vystupovat s námi budou herci, artisti, tanečníci, sóloví zpěváci, už je skoro vyprodáno. Tentokrát budou tématem naše sny. Každý nám může napsat, po čem touží a co by chtěl zažít, několik prání vylosujeme a posléze je pomůžeme uskutečnit.

Jaký by byl váš osobní sen?

Je zase spojený se souborem... Líbilo by se mi, abychom mohli víc vyjždět do světa a přitom zůstávali ukotvení v našem regionu. K tomu potřebujeme vybudovat zázemí. Představuju si zkušebnu, sál i obyvatelci prostory, zkrátka základnu pro lidi, kteří chtějí společně tvořit. Něco se teď v našich představách rýsuje přímo v Polici nad Metují. Ale nechci být podrobnější, abych to nezakřikla.

Bude taková základna určena jenom mladým lidem?

Ráda bych, aby to bylo útočiště pro kohokoli, kdo bude chtít navštívit region a využít tenhle nově vzniklý prostor pro něco, čemu se věnuje a co ho baví.

Říkala jste, že máte nově i pěvecký sbor. Můžu si přijet zazpívat?

Trochu jsem o něčem takovém vždycky snil – legraci si dělám jen trochu.

No jasně, přijedte! A myslím to vážně.

Neumím ale noty.

To nevádí, mnohdy stačí odvaha a chuť.

Byl bych u vás jediný v kategorii 55+?

Nebyl, je tam naše mamka. Pošlu vám hudbu ke stažení a můžete si zazpívat svůj part, abyste se trochu otrkal a ztratil ostych. Ale musel byste jezdit každou druhou sobotu k nám do Police na zkoušky! ●

Musíme zůstat jednotní

1 Kdy jste se poprvé setkal s filantropií?

Jako kluk, když naši na Štědrý večer pozvali ke stolu bezdomovce.

2 Co byl první impulz k založení spolku Milion chviliek pro demokracii?

Smlouva Andreje Babiše s občany České republiky, která mi týden před volbami 2017 přišla do schránky. Přišlo mi neuvěřitelné, jak nehorázně drzý ten pán je. Z černé dělá bílou, z hořké sladkou, z nedostatku ctnost. Ani trochu se nestydí. Takový člověk by měl být premiérem? To přece nemůže být pravda, posteskl jsem si.

3 Co jste se za dobu fungování Milionu chviliek dozvěděl o české společnosti?

Že je pestrá a barevná. Plná odhodlaných lidí, kterým na demokracii záleží a kteří jsou ochotni, pokud jde do tuhého, zvednout zadek a důrazně se za ni postavit.

4 V jaký moment jste měl pocit, že to nemá smysl?

Vlastně nikdy. Byly momenty, kdy jsem měl chuť s tím praštit, utéct, vykašlat se na to. Momenty bolesti a zklamání. Ale o smyslu jsem nepochyboval. Usilovat o některé věci či za svou pravdou stát má zkrátka smysl bez ohledu na to, jak to dopadne.

5 Co si myslíte, že by dnes bylo jinak, kdyby spolek nevznikl?

Těžko říct. Nejspíš by neproběhly Letné. Nejspíš by spousta lidí zůstala rezignovaná. Víc by se rozlezl pocit těžké deky a zahánění. Chvilky tehdy probudily naději, že to tak být nemusí. Jaký to vše mělo dopad na politiku, si netroufám odhadovat.

6 Kdybyste měl neomezeně času a peněz, čemu byste je věnoval?

Mnohem zajímavější a podstatnější mi přijde otázka: Váš čas i peníze jsou nevyhnutelně omezené. Co je tím

nejdůležitějším, čemu byste je chtěli věnovat? Jak naložíte se svým jediným křehkým a překrásným životem?

7 Co může dělat každý z nás každý den na podporu demokracie?

Předplácet kvalitní noviny. Ověřovat zdroje. Naslouchat druhým. Respektovat je. Vysvětlovat svůj pohled. Učit se dialogu. Budovat vztahy. Rozvíjet sama sebe. Zajímat se o svět okolo. Číst dobré knihy. Více se usmívat.

8 Co je aktuální největší společenská výzva?

Nerozhádat se. Jsme ve válce s Putinem, který se snaží rozložit demokratickou Evropu a který nás vydírá přes energie. Pokud teď začneme bojovat sami proti sobě, prohrajeme. Na rozdmýchávání nenávisti proto není čas. Musíme pomáhat potřebným na Ukrajině i v Česku.

9 Na jakou svou vlastnost jsme jako Češi málo hrdí?

Na naši mírnost, mírumilovnost a smysl pro humor. Naše povaha je jako naše krajina. Žádné velehory, žádné moře, žádné pouště, pralesy či megapole. Kopce, rybníky, lesy a městečka tak akorát. Jsme národ uměřených hobitů, kterým je dobře v jejich kraji, kteří se děsí všech extrémů a kteří se neberou smrtelně vážně. Kdy jste u nás naposled viděli hořet na demonstraci auta? Tak to mají rádi Francouzi, ale u nás zpíváme Pod dubem, za dubem a Není nutno. Hlavně nesmí býti smutno. Doufám, že to tak zůstane. ●

OTÁZEK MIKUŠA MINÁŘA

Aktivní občan, student a zakladatel občanského hnutí Milion chviliek pro demokracii, které v roce 2019 uspořádalo sérii demonstrací na obranu demokracie a nezávislé justice. V současné době se věnuje studiu na FHS UK a psychologickému koučování. Píše knihu o tom, jak by mohla občanská angažovanost oživit slábnoucí demokracie a zabránit nástupu populistů a extremistů.

UMĚNÍ DAROVAT THE ART OF GIVING

Vychází díky podpoře Ivany a Tomáše Janečkových, Martina Kulíka, Lenky a Roberta Schönfeldových a dalších

Šéfredaktorka: Simona Bagarová
Redakční rada: Lucia Brinzanik, Mirek Čepický, Dagmar Goldmannová, Nora Grundová, Ivana Janečková, Zdeněk Mihalco, Mikuláš Orlický, Lenka Schönfeldová, Marek Šálek
Ilustrace: Eva Chmelová • **Produkce:** Lenka Stoláriková, Adéla Vojáčková
www.nadacevia.cz/umenidarovat